

проведення тренінгів саморегуляції та самоконтролю за яких льотчики мають змогу покращувати емоційно-вольову стійкість, оволодіти прийомами подолання негативних впливів стресових факторів польоту та навичками релаксації та ауторегуляції для зняття тривоги та внутрішньої напруги.

Список літератури

1. Бодров В.А. Психологічний відбір льотчиків і космонавтів. – М.: Наука, 1984. – 264 с.
2. Ворона А.А. Теорія і практика психологічного забезпечення льотної праці / А. А. Ворона, Д. В. Гандер, В. А. Пономаренко. – М.: Військове видавництво, 2003. – 278 с.
3. Гандер Д.В. Психолого-педагогічні проблеми навчання льотчиків/ Д. В. Гандер // Вісник МАКЧАК – М., 1998. – № 1. – 38 с.
4. Покровський Б.Л. Психологічний відбір курсантів до льотних училищ // Військово-медичний журнал. – 1962. – №10. – 56 с.

*Науковий керівник: Ільїна Т.В.,
ст. викладач*

УДК 304.3:159.923«71» (043.2)

Волошина О.О.

Національний авіаційний університет, Київ

«АДАПТАЦІЯ» ВІЛЬНИХ СТОСУНКІВ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Сучасне суспільство стрімкими темпами прагне до спрощення форм співжиття один з одним. Зокрема молоде покоління звертається до такого виду відносин як вільні стосунки. Так як його представники прагнуть залишитися незалежними у своїх діях та вчинках, то це один зі способів досягнення поставленої мети. Проте не всі погоджуються та приймають вільні стосунки, є запереклі противники даного явища.

Вільні стосунки – це вид взаємин, учасники яких хочуть бути разом, але при цьому згодні на немоногамні відносини. Таким чином, учасники вільних стосунків допускають романтичні, сексуальні або інші відносини з третіми особами [1]. Зазвичай ініціаторами цього виступають чоловіки, проте за словами американського психолога Зоуї Штрімпель, таку свободу дій вони прагнуть лише для себе, стосовно ж своїх половинок, то більшість хоче бачити поряд з собою жінку, яка зберігає «лебедину вірність».

На сьогоднішній день дослідження показують, що 5 із 40 опитаних респондентів перебувають у вільних відносинах. Переважно це особи юнацького віку та періоду ранньої дорослості. Також цікавим став той факт, що в порівнянні з юнаками, люди періоду середньої дорослості більш позитивно ставляться до такого виду взаємин. В той час як прихильність молоді становить 48%, відсоток інших складає 75%. На цей показник найбільш вагомий вплив має наявність знайомих чи друзів, які знаходяться у вільних стосунках. Всі опитані періоду середньої дорослості вказали, що знайомі з такими людьми, серед юнаків же – лише 28%.

Варто зазначити, що ще однією умовою, яка впливає на ставлення суспільства до вільних стосунків, є демографія населення. Швидкий процес урбанізації сприяє формуванню позитивної думки. Проведене дослідження вказує на те, що

більшість міського населення, а саме 67%, «за» впровадження в суспільство вільних стосунків. Опитані мешканці сільської місцевості притримуються думки, що «кохати треба одну людину». Кількість таких респондентів 95%.

Отже, вільні стосунки це досить поширений вид взаємин між людьми. Вони забезпечують їм почуття свободи, можливість самореалізації тощо. Основними компонентами, що мають значний вплив на ставлення суспільства до такої форми взаємостосунків, є наявність знайомих чи друзів, які належать до цієї категорії, та демографія населення.

Список літератури

1. Вільні стосунки: [Електронний ресурс] // Вікіпедія – вільна енциклопедія. – Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/Вільні_стосунки.

*Науковий керівник: Хоменко-Семенова Л.О.,
канд. пед. наук, доцент*

УДК 159.944-057.87 (043.2)

Гамалій А.Р.

Національний авіаційний університет, Київ

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ

В сучасному суспільстві склалася ситуація, яка вимагає все більшого впровадження психологічних знань у суспільство. Не менш важливим є формування комунікативної компетентності майбутніх фахівців, що сприяє встановленню майбутніх контактів з клієнтами та здійсненню ефективної діяльності психолога як професіонала. Однією із задач ВНЗ є надання студентам правильного представлення про комунікативні якості особистості, які притаманні психологу, і сформувати та удосконалити їх.

Дослідження комунікативної компетентності особистості має науковезначення. Підґрунтям у вирішенні проблеми підготовки майбутніх психологів до професійної комунікації є філософські та психологічні концепції спілкування. Так комунікативну компетентність досліджували такі вчені, як Б. Екман, Н.С. Колмогорова, Ю.М. Жуков, С.М. Рогожнікова тощо, які у своїх працях розглянули форми прояву комунікативної компетентності[1].

Також багато вчених розглядали її як складову портрета психолога. Вони вважали, що комунікативна компетентність психолога є ядром професіоналізму психолога, оскільки основою професії психолога є саме спілкування з людьми.

Вченими аналізувалися методологічні проблеми не тільки комунікативної компетентності, а й спілкування та розкривалися різні сторони професійного спілкування. Окрім цього науковцями досліджувалися психолого-педагогічні умови та засоби розвитку комунікативного потенціалу особистості.

Взагалі, комунікативну компетентність розуміють як спроможність встановлювати та підтримувати необхідні зв'язки з іншими людьми, а також групу знань, умінь та навичок, завдяки яким і забезпечується ефективність комунікативного процесу. Таким чином вона передбачає здатність змінювати